

הכתוב להיום

• מאמרו השבועי של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א •

כוחה של אישה

• בוקר •

מילה
שיכלה להציל

• מאירת - שמועה •

מעלתה וכוחה של האישה היהודית
לאור הפרשה

הכתוב להיום

• מאמרו השבועי של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א •

מאירת - שמועה | חכמת נשים - בנתה ביתה מעלתה וכוחה של האישה היהודית לאור הפרשה

בקר

מילה שיכלה להציל

אותו שהנציח את שמו על פרשתו שפקח היה, ישב כנראה במרפסת הפנורמית שבמרום פנטאוזו ומשם נשתקפה אליו בבואתו המכרזת ואומרת: הנני בעל שלשלת גדולה של משפחת מכובדים ומבני בני עתיד לעמוד כ"ד משמרות כולם מתנבאים ברוח הקדש, וממני עתיד ליצא בן השקול כמשה ואהרן.

ומיד פחו עליו שכלו ותבונתו המסחרית שעמד לו בהצלחה מירבית לצבור הון אגדי המונצח עד עצם היום הזה "עשיר כקרח" ואמר לו שבזכות כישוריו בודאי כשם שכל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממנו, כך ראוי לזכות על ידם גם במעמד הנכסף של כהונה גדולה.

שהרי אחי אבא- עמרם הבכור - נטלו שני בניו גדולה, ואם כן למי ראוי ליטול את השניה - לי שאני בן יצחק שהוא שני לעמרם.

לילה שלם מקדיש אותו פקח לתקשורת המונים ולגיוס ראשי סנהדראות שיחברו עמו ל"רעיון" הצודק שכל כולו "לשם שמים" וסופו להתקיים, הביגוד על חשבון הבית-טליתות שכולן תכלת - עינו הטעות!

משכיל משה הרעיא מהימנא לומר לו מילה אחת: בקר!

רק יפציעו קרני היום הבא ויזרח אורה של חמה ותרצה באמת להתבונן ולחזור אחר בבואתך שגדלה בעיניך לממדים עצומים - לא תמצאנה כי גבולות חלק ה' בעולמו וכשם שאי אפשר להפוך בקר לערב כך לא תוכלו לבטל מנוי אלצפן.

וכשם שיתרון האור מן החשך הוא ב"ויבדל" יש המבחין בין תכלת ללבן שבה ויש המצליחים להבחין בין זאב לכלב ואולי בין חמור לערוד כך חובה להשתמש באותו אור הבקר להבחין שאהרן הוא הכהן הגדול מכה הבדלתו להקדישו, ומלבדו- הזר הקרוב יומת.

ומי שמתעקש ואינו משתכנע אף בבקר וממשיך לדבוק בבבואתו וטוען כסבורים אתם שעלי לבדי אני מקפיד- איני מקפיד אלא בשביל כולכם. אלו באים ונוטלים כל הגדולות. עד שנתפתו כולם ואותה עדה מגלה לפתע כי כל מלך בשר ודם כשסורחת עליו מקצת המדינה ואינו יודע מי החוטא הרי הוא כועס ונפרע מכולם.

ורק אותה המאירה את חללו של עולם שהיא כגבור לרוץ אורח ובכל הארץ ובקצה תבל יוצא קוה ונשמע מיליהן ותלה אותה בוראה ויוצרה לימים- המאור הגדול לממשלת היום- מנסה לעצור ממהלכה ולעלות מרקיע לזבול ולטעון לפני הקב"ה: רבש"ע! אם אתה עושה דין לבן עמרם אנו מאירים - ואם לאו אין אנו מאירים. (נדרים לט:)

ואף שיוורים בה חיצים וחניתות שלא תעצר חקות שמים וארץ, מכל מקום יצאה ידי מחאה בכבודו של החי באמת ובלא זיוף וצופה בעינים פקוחות ובטוח בהן צדקו -ש"ה" שלחני לעשות את כל המעשים האלה ולא מלכו.

בעצמו את הנבואה של העקידה שהרי גם היא נתנה של באספקלרי' המאירה, ורק על ידי שנמצא לבבו נאמן לפני הקב"ה והיתה נפשו זכה ובהירה פתר לעצמו את הצוי שנתחייב להעלות את בנו יחידו לעולה על גבי המזבח ולא היתה לו שום נגיעה להורות

כל מסך החשך והטעויות השנים העולות מחמתו

(מסילת ישרים - פרק ג' הנ"ל)

כאשר בוקעת קרן אור

אחת, ומעט מן האור

דוחה הרבה מן החשך

להשכיל ולהתבונן באור

נכון את פני הדברים

ולדבוק באמת ובאלקים

חיים עד העולם. אשת

חיל המשתבחת בצופיה

- הליכות ביתה ושעיניה

פקוחות לכלכל אורחות

חייה וחיי בעלה בה

יבטח לב בעלה שתשכיל

ותחכים לפקוח את עיניו

העורות להנחותו

בדרך הישר ולהעיר

ולהאיר לו בטענה הכל

כך משכנעת: מה לך

בהדי פלוגתא

היתר בק"נ טעמים ולפתור הנבואה בצורה ובאופן אחר.

[והוסיף שם שאכן לאחר מכן פרש לו הקב"ה שיחתו שנתכון רק שיעלהו - אסקיה - על גב המזבח ואחתי ומעולם לא היתה כונתו שישחטהו

פרשתנו מציבה לפנינו אדם שפקח היה ולמרות כן נבלע בשאול תחתית הוא ועדתו בגלל ועקב ש"עינו הטעות".

ראה שושלת גדולה יוצאת ממנו - שמואל שקול כנגד משה ואהרן, אמר בשבילו אני נמלט. ועוד ראה ש"ד משמרות עומדות לבני בניו כולם מתנבאים ברוח הקדש ואמר אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום לכך נשתתף לבא לאותה חזקה ששמע מפי משה שכולם אובדים ואחד נמלט - אשר יבחר ה' הוא הקדוש - טעה ותלה בעצמו.

ולא ראה יפה - לפי שבניו עשו תשובה. ומשה היה רואה. (במדבר טו ז)

ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר כל הנביאים:

כל הנביאים על ידי מלאך לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחייה, ומשה רבנו לא על ידי מלאך שנאמר: פה אל פה אדבר בו, ונאמר: ודבר ה' אל משה פנים אל פנים, ונאמר: ותמונת ה' יביט כלומר שאין שם משל אלא רואה הדבר על בוריו בלא חידה ובלא משל. והוא שהתורה מעידה עליו ומראה ולא בחידות שאינו מתנבא בחידה אלא במראה שרואה הדבר על בוריו. (פ"ז מיסודי התורה הלכה ו')

וחקק כאן מרן האבי עזרי בספרו (כאן) את הסברו המורחב של המהר"ל דיסקין בכתביו וסדרם לפי אותיות, ושם באות ז': כל הציורים הארציים נרשמים בנפש ואינו ציור שמחוץ לנפש אלא שהנביא מסתכל בנפשו ויודע הפתרון אלא שהוא כמביט בדבר דרך זכוכית צבועה שכל שהיא צבועה דרך משל בצבע אדום נראים לפניו כל המביטים דרכה כאדומים, ולפיכך רק כשנפשו זכה ובהירה אזי רואה את הפתרון הצח ומצוחצח.

והעיד ה"אבי עזרי" שבדברים אלו אורו עיניו להבין יותר את גודל הנסיון של האדם הגדול בענינים בנסיונו העשירי כשנצטוו לעקוד את בנו יחידו שנתן לו בהיותו בן ק' שנים. מאחר שהיה מוטל על אברהם לפתור

ויקריבהו לעולם]

ומכאן שמחזות הנבואה המה בעולמות עליונים, אלא שהם משתלשלים ומתגשמים עד שהפתרון נמצא בהשגת הנביא על מה ירמזון בעולם השפל.

(אות ו')

וזו כוונת רש"י והתנחומא שמראה שהסתכל בו קרח על החידה היתה צבועה בגון אישי והיא צבעה לפניו את פתרון החידה באופן מוטעה ומנעה ממנו לראות את הדברים לאמיתותם - עינו הטעות. [למדנו הרמב"ן (במדבר יד יד) שעל דרך האמת עין לשון מראה ככתוב ועינו כעין הבדלה]

והטעות השניה - והיא קשה מן הראשונה - היא שמטעה את ראייתם עד שרואים הרע כאילו הוא ממש טוב, והטוב כאילו הוא רע ומתוך כך מתחזקים ומחזיקים מעשיהם הרעים.

כי אין די שחסרה להם ראיית האמת לראות הרעה אשר נגד פניהם, אלא שנראה להם למצוא ראיות גדולות ונסיגונות מוכחים לסברותיהם הרעות ולדעותיהם הכוזבים.

והוא מה שאמר הכתוב: השמן לב העם הזה - ועיניו השע - פן יראה בעיניו. (מסילת ישרים פ"ג)

ויקהל עליהם קרח (טז יט)

דבכרי ליצנות. כל הלילה הוא הלך אצל השבטים ופתה אותם כסבורים אתם שעלי לבד אני מקפיד, איני מקפיד אלא בשביל כולכם. אלו באים ונוטלים כל הגדולות עד שנתפתו כולם. (רש"י ג)

ותראה קשי הלצון והשחתתו הרבה כי כמו המגן המשוש בשמן אשר ישמיט ויפיל מעליו התצנים ומשליכם לארץ ולא יניח אותם שיגיעו אל גוף האדם. כן הלצון בפני התוכחה והמרדות.

כי בליצנות אחת ובשחוק קטן יפיל האדם מעליו רבוי גדול מהתעוררות והתפעלות מה שהלב מתעורר ומתפעל, ובכח הליצנות יפיל הכל לארץ ולא יעשה בו רושם כלל... מפני כח הלצון ההורס כל עניני המוסר והיראה. (מסילת ישרים פרק ה')

ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת - בני ראובן. (טז א')

בשביל שהיה שבט ראובן שרוי בחניתים תימנה שכן לקהת ובניו החונים תימנה נשתתפו עם קרח במחלוקתו - אוי לרשע ואוי לשכנו. (רש"י)

והמפסיד השלישי הוא החברה - חברת הטפשים והחוטאים. - כי הנה אנחנו רואים פעמים רבות אפילו אחר שנתאמת אצל האדם חובת העבודה והזהירות בה יתרפה ממנה או יעבר על איזה דברים ממנה כדי שלא ילעגו עליו חבריו או כדי תלתא לריעותא:

"עיניו הטעות" של קרח - חידק הליצנות המקונן בלב מי שפקח היה - והוירוס של השפעה החברתית וסביבתית שחברו יחדיו אל מקום אחד והתפוגגו בשאלה נוקבת וחודרת אחת: מה לך בהדי פלוגתא (מדרש רבא) מה נפקא לך מינה (סנהדרין קט:)

אמר רב: און בן פלת - אשתו הצילתו.

אמרה ליה מה לך בהדי פלוגתא. אם אהרן כהן גדול - את תלמידא, ואי קרח כהנא רבה - את תלמידא. הינו דכתיב חכמות נשים בנתה ביתה - זו אשתו של און.

כל מסך החשך והטעויות השנים העולות מחמתו (מסילת ישרים - פרק ג' הנ"ל) נעלמים כאשר בוקעת קרן אור אחת, ומעט מן האור דוחה הרבה מן החשך להשכיל ולהתבונן באור נכון את פני הדברים ולדבוק באמת ובאלקים חיים עד העולם.

אשת חיל המשתבחת בצופיה - הליכות ביתה ושעיניה פקוחות לכלכל אורחות חייה וחי בעלה בה יבטח לב בעלה שתשכיל ותחכים לפקוח את עיניו העורות להנחותו בדרך הישר ולהעיר ולהאיר לו בטענה הכל כך משכנעת: מה לך בהדי פלוגתא.

ולא בכדי שכנע אליה את ר' יוסי שנמצאת האשה מאירה עיניו של האדם ומעמידתו על רגליו. (יבמות סג.)

ב.

ולמה נקרא שמה [של שרי] יסכה - שסוכה ברוח הקדש. (בראשית יא כט)

כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה - לקול רוח הקדש שבה. (בראשית כא יב)

ובפיט אשת חיל (משלי לא) שהוקדש ונכתב עבורה [לחד מ"ד בילקוט] ציינו את כח ההבחנה שנחונה בה לדרוש צמר ופשתים ולהבחין בין ישמעאל איש הפשתים ויורה זיקים חיצים מות ואמר הלא משחק אני כי לא ראוי לירש עם בנה עם יצחק - איש הצמר. ושעל כן גזרה אמר גרש את האמה הזאת ואת בנה.

אף שנשים דעתן קלה מכל מקום בבינה יתירה נתברכו להבין דברים לעמקן ולהבחין בין תכלת ללבן ובין ירוק לכרתי.

רבקה הבאה אל האהל שנשט משלש סמיני הקובעים בפטירתה של האם הראשונה ותקנין עובדהא כעובדי שרה, השכילה למרות היותה שושנה שגדלה בין החוחים לנכות את בנה יעקב אשר אהבתו בברכות "ויתן לך" בלילה המשומר ובא מן המזיקים וזאת מכח עלי אתאמר בנבואה שלא יבאו עליך קללות, ולהוציא מלבו של "פחד

יצחק" המוכן להוריקן על ראש עשו בכורו אשר צידו בפיו ומטעמים בידו ומהדר לכבד את אביו בבגדי כהונה.

בת כהן מדין חסה על הבחור בן השישים ושבע הנמלט מכוש והושלך אל בית הסהר שבבית אביה למשך עשר שנים ותכלכלהו לחם ומים, ומקץ עשר שנים פנתה אל אביה בבקשה שישלח ויראה מה עלה בגורל אותו אסיר עברי, וכן עשה והופתע לראות כי האיש חי ועומד על רגליו ומתחנן לפני בוראו ויוצרו, ובעת צאתו מבית הסוהר נטל עמו את המטה שהיה נטוע בגן ובוה זכה בגיל שבעים ושבע לקחת את מושיעתו לאשה. (ילקוט שמות)

האשה הכושית אשר לקח - מה תלמוד לומר זאת נאה בכל הן ביופיה והן במעשיה. (במדבר יד א)

ותלך צפורה בדרכי בית ישראל לא חסרה דבר מצדקת האמהות גבעות עולם. (ילקוט שמות)

העמידתו על רגליו והאירה את עיניו להיות רואה באספקלריה המאירה ולא בחידות, אף שמחמת כן פרש ממנה ולא שב לאהלו אלא פה עמד עמדו.

ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן (במדבר כו סד)

אבל על הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים - לפי שהיו מחבבות את הארץ. האנשים האומרים - נתנה ראש ונשובה מצרימה, והנשים אמרות תנה לנו אחוזה.

חכמניות היו חמש בנות צלפחד

אם אנו עומדות במקום בן - למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו, ואם אין אנו חשובות כזרע תתיבם אמנו ליבם.

כן בנות צלפחד דוברות - אשרי אדם שהקב"ה מודה לדבריו. (במדבר כו ז וברש"י)

ראויה היתה פרשת נחלות להכתב על ידי משה אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן - מאירות שמועה.

שקר החן:

אין מתקבל לפני הקב"ה לא יופי ולא עושר ומהו מתקבל - יראת חטא. כמה עשה אברהם אבינו לפני הקב"ה ולא נתהלל אלא במה שהיה ירא חטא.

יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך - כרחל וכלאה - אשר בנו שתיהם את בית ישראל.

(רות ד' א)

זכות העלון השבוע הוקדשה ע"י רבנו שליט"א לרגל נישואי הנכדה שתחי' עב"ג בשעט"ו מ